

6.

Jag såg sommar och höst, jag såg vinter och vår,
jag såg ynglingar växa till män,
men själv lika grå, lika färglös jag står,
en myggsvärm var min enda vän.
Ur min ägares kassa jag tog min tribut,
men jag hade ej guld att ge bort,
ty folk tycktes tröttna på mej till slut,
min livnad tycktes bli kort.

7.

Men slutligen kom man och förde mig bort,
en dyster deportation,
på en lastbil, som saknade all komfort,
som ett annat fattighushjon.
Och här står jag nu, och här får jag väl stå,
tills jag stupar av ålder en dag,
mossbelupen, fattig och grå,
för naturens eviga lag.

Balladen om Marina Zacharina

Melodi: Spelmannen

1.

En visa vill jag sjunga om ett skepp, som byggts i år,
till denna sköna farkost mina tankar ofta går,
trots, att fartyget i fråga i det våta element,
näst påminner om en svan, som fått sitt sista sakrament.

2.

Denna havets stolta vinthund uti dopet fick till namn,
Marina Zacharina utav Zacharicehamn,
i brödraparet Ahlströms varv där formades dess skrov,
här sträcktes köl och spantades och där sjöngs skutans löv.

3.

Här skutan sen var färdig, den målades så grant,
en havsgudinnas form den bar, så smäcker, elegant.
På Hällesjöns vilda vågor den gungade så lätt,
men akterspegeln ville inte riktigt hålla tätt.

4.

Här fören girigt sneglade mot morgongryningen,
såg aktern åt ett annat håll och dök i dyningen,
och skepparn Zacharias skickligt vricka skutan fram,
mens styrman Knutte styrde kurs mot Zacharicehamn.

5.

Det talas rätt så ofta nu om vad man göra skall,
med Hitler, när Das Vaterland har bringats uppå fall,
Jag har ett bra förslag, som jag nu strax skall komma med.
Låt Hitler bli Marina Zacharinas skeppare!